

Wonderland

Wonderland

romantische kerstverhalen
van young adult-auteurs

JENNEFER MELLINK - CHINOUK THIJSEN - JEN MINKMAN
EVA MORAAL - PATTY VAN DELFT - VANESSA GERRITS
MARIJKE F JANSSEN - DEBORA ELISABETH
RIANNE WERRING - ANNE NICOLAI

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Wonderland
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Jennefer Mellink, Jen Minkman, Chinouk Thijssen, Eva Moraal, Patty van Delft, Vanessa Gerrits, Marijke F Jansen, Rianne Werring, Debora Elisabeth

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Chinouk Thijssen & Femke Hendriks
Illustraties: Emmy van Ruijven
Vormgeving binnenwerk: Sacha Boelhouwer

Eerste uitgave november 2017, heruitgave november 2018

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

It's a match
Chinouk Thijsen

Links, links, links... Ieuw, een jongen met een gat in zijn oor. Ook een swipe naar links. Links, links, hmmm, kan ermee door... tot ik zijn tweede foto zie. Nee, toch een kruisje. Li – O, wow! Die ogen... Zo groen als... als... nou ja, heel groen. En die glimlach, die kuiltjes! Ik bekijk alle vier de foto's op zijn Tinderprofiel en voel mijn mondhoeken omhoogkrullen. Hij kan er zeker mee door.

Ik kijk weer naar het appje van mijn zus.

Grazia: *Je weet dat je een date mee moet nemen, hè?*

Vol enthousiasme druk ik op het groene vinkje, dat ik niet vaak meer gebruik na mijn laatste mislukte Tinderdate. Maar dit is ook niet voor mij persoonlijk. Dit is voor het goede doel. *Take one for the team.* En oké, hij is ook echt wel leuk. Maar dit is alleen maar een potentiële date voor het kerstfeest van het jaar, 'Want niemand mag met kerst alleen zijn', zoals Robert ten Brink altijd zegt.

Over twee weken is het kerst en geven mijn zus en haar knappe (en stinkend rijke) verloofde een groot kerstfeest en geloof me, daar wil je echt niet naartoe zonder date. Mijn zus was zo lief mij daar nog even aan te helpen herinneren.

Ik ben zestien en iedereen weet dat je dan toch op z'n minst een keer een vriendje moet hebben gehad. Of op z'n minst gezond moet hebben. Al is het maar een seconde of twee een lap tong in je mond. Onder de mistletoe. Waar heel de familie bij is. Of in ieder geval mijn zus, Grazia, en mijn nichtjes, Gabriella en Georgia. Ik heet trouwens Gaia, dat betekent aarde. Zoals je merkt heeft onze familie een voorliefde voor namen die beginnen met de

letter G. En er komen een paar tantes. Echt, het is niet voor niks dat het woord 'tante' in 'irritante' voorkomt. Die van mij zouden een award moeten winnen.

Sinds mijn zestiende laten ze mij al niet meer met rust als het om jongens gaat. Omdat ik pas een paar dates heb gehad en die inderdaad mislukt zijn, want hoi, ik ben Gaia, de potentiële oude vrijster met negen katten en drie cavia's, vragen ze me al of ik niet 'je weet wel' ben. Lesbisch. Niet dat daar iets mis mee is, maar ik val op jongens. Ik vind het alleen een hoop gedoe, dat daten en doen alsof je oprecht geïnteresseerd bent in de saaie verhalen over gamen en... nou ja, waar jongens verder over praten.

Ik ben er gewoon niet zo mee bezig. Ik wil namelijk illustrator worden en mijn eigen bedrijf beginnen. Zoals mijn vader altijd zegt: 'Jongens zullen je alleen maar afleiden van je doel, Gaia, met hard werken bereik je veel meer.'

Oké, ik weet ook wel dat hij dat zegt omdat ik zijn 'kleine meisje' ben en hij er niet aan moet denken mij met een jongen te zien. Hij is dan ook zo ongeveer het enige familielid dat niet wil dat ik ga daten. Laat staan dat ik een date meeneem naar het kerstfeest. En me laat zoenen onder de mistletoe. Met tong.

Maar deze jongen, Milan, is op zich eigenlijk best heel knap. Hij ziet er een beetje uit als die leuke jongen uit *Rapunzel*, ook al was dat een animatie. En knappe jongens vallen nou eenmaal niet op mij. Niet dat dat erg is hoor, ik ben niet onzeker of zo. Ik weet gewoon waar ik het over heb.

'Misschien moet je je eisen een beetje bijstellen,' zei mijn zus pasgeleden toen we het over jongens hadden. Grazia was zestien toen ze Rick leerde kennen. Nu is ze twintig en zijn ze verloofd. Voor de buitenwereld lijkt het het ideale plaatje. Ze zijn o zo gelukkig. Maar iedereen die Rick kent weet dat hij vreemdgaat met het hele vrouwelijke volleybalteam en dat ze alleen maar gaan trouwen omdat hij Grazia zwanger heeft gemaakt.

O, dat laatste is trouwens nog niet bij iedereen bekend. Ik heb het toevallig goed geraden. Nou ja, raden is een groot woord. Ik vond de positieve zwangerschapstest in de prullenbak en heb mijn zus ermee geconfronteerd. Mijn ouders weten nog van niks. Ze willen het op het kerstfeest bekendmaken. Alsof het allemaal zo gepland is en dit al maanden de bedoeling was. Met een buik van negen maanden in haar trouwjurk.

Ik sta op van mijn bed en ga voor de spiegel staan. Maak je geen illusies, Gaia, je gaat nooit op tijd een knappe date vinden voor het feest. Leuke jongens zijn net zo uitgestorven als dinosaurussen. En zelfs daarvan weet ik niet honderd procent zeker of ze wel echt ooit hebben bestaan.

Ik haal mijn schouders op en pak mijn telefoon om de Tinder-app te verwijderen. Als ik dan een date moet meenemen, hoop ik hem op zijn minst in het echte leven tegen het lijf te lopen en niet online. Wat dacht ik eigenlijk toen ik die stomme app op mijn telefoon zette?

Wanneer ik mijn scherm unlock met mijn duim zie ik een notificatie van Tinder. Huh? Wat? Mijn hart maakt een soort roffelend ritme en ik slik om de nerveuze brok in mijn keel weg te krijgen.

It's a match!

Mijn wangen gloeien en ze zijn waarschijnlijk net zo rood als de kersttrui met de tekst *All I Want For Christmas is Books* erop. Ik kijk nog een keer naar mijn spiegelbeeld. Mijn ogen glinsteren. Zou dit echt zijn? Zou hij echt zijn?

Het voelt alsof ik zweef wanneer ik naar mijn bed loop en erop neerplof. Ik adem diep in en uit en kijk nog een keer naar de tekst. We hebben gewoon een match! Hij vindt mij ook leuk!

Oké, hij heeft alleen maar naar rechts geswiped, hij heeft me geen aanzoek gedaan of zo.

Ik zucht en bedenk wat mijn volgende stap gaat zijn. Een match hebben is leuk, maar ik moet hem ook nog zover krijgen dat hij met me mee gaat naar het kerstfeest. Als hij dat niet ziet zitten heb ik niks aan hem en kan ik beter meteen verder zoeken.

Iets minder knap mag ook wel. Mijn familie verwacht heus niet dat ik met een topmodel aan kom zetten. Dan denken ze vast en zeker dat ik hem heb ingehuurd.

Ik schrik op wanneer mijn telefoon ‘The Christmas Song’ van Michael Bublé begint af te spelen.

‘Hoi, Grazia.’

‘Ik ben dik.’

‘Best logisch hoor, als je lichaam een kind aan het maken is...’ Ik grinnik en schud mijn hoofd. Het is dat ze mijn grote zus is, maar af en toe kan ik me niet voorstellen dat zij de oudste is van ons twee.

Ze slaakt een dramatische zucht en zegt dat de droomjurk die ze aan wilde trekken op het kerstfeest nu al niet meer past.

‘Misschien kun je hem groter laten maken? Uit laten nemen of zo?’ opper ik.

‘Uit laten nemen?’

Ik knik en verzeker haar ervan dat zoveel mensen dat doen. ‘Het is echt niet erg, hoor. Niemand hoeft het toch te weten? En anders koop je voor de zekerheid een back-upjurk. Een maat groter.’

‘Groter?’ Ze klinkt alsof ze zich in een slok drinken verslikt.

‘Ja, gróter,’ antwoord ik. ‘De baby zal de aankomende twee weken echt nog wel groeien. En jij dus ook.’

‘Je hebt gelijk,’ zegt ze tot mijn verbazing.

Nadat we opgehangen hebben staar ik nog even voor me uit. Ik vind het echt heel zielig voor mijn zus dat haar grote liefde vreemdgaat. Ik kan me de dag nog herinneren dat ze erachter kwam. De eerste keer dan, alle keren daarna was de shock al een stuk minder. Alsof ze het goedkeurde. Nou ja, goedkeuren is misschien niet het juiste woord. Ze gedooft het. Alsof het bij hem hoort.

Nou, als het zo moet, hoef ik geen relatie. Als hij iemand leuker vindt moet hij lekker naar haar toe gaan en mij met rust laten. Een piepje.

Milan: Hé :)

Met bibberende handen hou ik mijn mobieltje vast. Van de zenuwen laat ik hem twee keer achter elkaar vallen. Gelukkig zit ik op mijn bed. Alles oké. Hij heeft een berichtje gestuurd! Hij. Heeft. Míj. Als. Eerste. Een. Berichtje. Gestuurd!

Oh my Santa, wat nu? Wat moet ik doen? Was Grazia nu maar hier, zij zou wel weten hoe ik het beste kan reageren. Hoe ik cool over kan komen en zo. Alsof ik dit dagelijks doe?

Ik: Hé :)

Ik weet het, zeg maar niks. Verloren zaak. Nu verwijdert hij mij vast meteen omdat ik niet met een briljante reply kom waardoor hij zo hard lacht dat hij denkt: zij is zo tof, waarom heb ik haar niet eerder ontmoet?

Ik leg mijn telefoon naast me neer, ga achteroverliggen en trek mijn kussen over mijn gezicht. Laat me maar gewoon in de Gaia zakken.

Mijn god, ik maak zelfs woordgrapjes over mijn naam. Ik ben echt diep gezonken.

Milan: Ga je nog leuke dingen doen dit weekend?

Mijn maag maakt vreemde geluiden en ik twijfel of ik honger heb of dat dit het gevoel is dat vlinders geven. Zitten die eigenlijk wel in je maag of fladderen die op een andere plek?

Ik adem nog een keer diep uit en zeg tegen mezelf: wat zou Grazia doen? Hoewel ze soms best een beetje dom uit de hoek kan komen, is ze wel mijn grote zus. Oftewel mijn Beyoncé. Ik probeer me voor te stellen hoe zij zou reageren.

Voor ik het weet vliegen mijn vingers over het scherm.

Ik: Er is een feestje in de stad. Club Gold. Dat is zo'n beetje mijn hotspot.

Ik druk op SEND en kokhals bijna als ik mijn eigen woorden teruglees. *Dat is zo'n beetje mijn hotspot.* Wauw, ik klink als een leeghoofd.

Gaia, herstel je reputatie, snel.

Ik: Ben er niet elk weekend hoor, maar zaterdag gaat echt heel tof worden.

En terwijl ik het verstuur komt zijn antwoord al binnen.

Milan: Ik was vorige week nog in Club Gold. Mijn broer werkt daar achter de bar.

Shit. Hij kan mijn foto aan zijn broer laten zien, dan val ik gelijk door de mand. Ik ken Club Gold alleen maar van naam. Ik zou niet eens weten hoe ik er kom! *Damage control*, nu!

Ik: Hoelang werkt je broer daar al? Ik ben een tijdje niet geweest.

Het blijft even stil en ik krijg het bange vermoeden dat Milan al met zijn broer in gesprek is. O god o god o god, wat heb ik gedaan?

‘Altijd jezelf blijven, Gaia, dat is waar een jongen mee verder moet,’ hoor ik mijn moeder in gedachten zeggen. Ja, allemaal leuk en aardig, maar wat als hij me vreselijk saai vindt en meteen stopt met berichtjes sturen?

Ik doe mijn ogen even dicht en denk diep na. Ik heb een opening. Het begin is er. Hij heeft gehapt. Het haakje zit in zijn lip. Nu hoef ik hem alleen nog maar binnen te halen, de hele kerstvakantie aan de praat te houden en mee te krijgen naar het kerstfeest.

Milan: Zaterdag ben je er dus? Dan zorg ik dat ik er ook ben. Date?

W-wat? Van schrik gooi ik mijn mobieltje naar het voeteneind en met grote ogen en een kortademig gevoel staar ik ernaar. Zaterdag. Een date. Ik schud verward mijn hoofd. Ik heb een date! Hij wil me zien!

Dan hakt de realiteit erin. Het kan niet. Dan ziet hij dat ik daar alleen ben en dat er helemaal geen feest is. Dat ik eigenlijk nooit uitga en mijn vriendinnen ook niet. We hebben vooral veel Netflix-feestjes in onesies, met popcorn. Als hij dat hoort bedenkt hij zich meteen.

Tenzij... Wat nou als ik mijn vriendinnen over kan halen om mee te gaan, zonder ze te vertellen dat ik een date heb? Anders laten ze me zeker niet met rust.

Wat nou als ik niet alleen Audrey, Femke en Pia uitnodig, maar er een evenement van maak op Facebook, waar iedereen op kan reageren? Dan heb ik technisch niet gelogen, is er toch een feest en kan ik heel nonchalant een date hebben zonder dat iemand het opmerkt.

Ik glunder bij het idee en voel me helemaal Beyoncé. Ik heb dit onder controle.

Ik: Zie je daar! :)

Ik heb vannacht geen oog dichtgedaan. Ik kon nergens anders aan denken. We maakten sneeuwengelen, gooiden lachend sneeuwballen naar elkaar en dronken aan het einde van de dag een warme kop chocomel met slagroom in een café, waar niemand ons kende. Nog nooit had ik me zo gelukkig gevoeld. Het was zo vanzelfsprekend, alsof we elkaar al jaren kenden en het nooit anders was geweest dan wij twee. Gaia en Milan. Milan en Gaia. En het mooiste was dat niemand van ons wist. Mijn ouders niet, mijn zus niet, mijn nichtjes Gabriella en Georgia niet en mijn bemoeizuchtige tantes niet. Milan was helemaal van mij. Mijn geheim. Ons geheim.

Inmiddels zit ik in mijn kerstpyjama op de grond naar de versierde kerstboom te staren. Mijn moeder doet elk jaar de versieringen en ook dit jaar heeft ze erg haar best gedaan. In de kerstboom zitten kleine kerstmannetjes, een paar rendieren met een rode neus, ijspegels, sneeuwvlokjes en rood glimmende cadeauhangers. Rond de voet van de kerstboom ligt het vol met wel twintig cadeaus, allemaal zorgvuldig verpakt in glimmend rood en zilver papier.

Boven de open haard hangen vijf kerstsokken, waar elk jaar iets kleins in zit. Eén voor mij, mijn moeder, mijn vader, Grazia en Rick. Ook al woont Grazia hier niet meer, mijn moeder doet nog steeds alsof ze nooit het huis uit is gegaan en ze ieder moment weer terug kan komen. En Rick, die heeft mijn vader al zo vaak geholpen op werkgebied dat hij zijn kerstsok wel verdiend heeft. Over het vreemdgaan hebben we het gewoon niet. Want als ik zeg dat iedereen het weet, bedoel ik ook echt iedereen.

Aan de binnenkant van de deur in de woonkamer hangt een platte kerstboom, waardoor het net lijkt alsof we twee bomen in

de kamer hebben. Rondom de spiegels zijn lampjes opgehangen en de dressoirkast in de hal is net een Winter Wonderland, met lichtjes en een wit kleed, dat op sneeuw lijkt. Erbovenop staan een ijsbeer, een pinguïn, meerdere kerstboompjes en rendieren.

En dit allemaal is alleen binnen, wacht maar tot je de voortuin ziet. Er is niemand meer verliefd op de kerstperiode dan mijn moeder.

Audrey, Femke, Pia en ik hebben de jaarlijkse traditie om in de decembermaand zo veel mogelijk kerstfilms te kijken. Ook dragen we elke dag van deze maand een kersttrui, kerstpyjama of kerst-onesie. Iedere dag appen we in de groep een foto door van wat we aanhebben. Audrey appt welke film we vanavond gaan kijken. Oké, als ik het nu zo vertel klinkt het best wel kinderachtig, maar dit doen we al sinds we tien waren. Sommige tradities moet je gewoon in ere houden, hoe oud je ook bent.

Femke: The Holiday?

Pia: Elf!

Ik: Neeee, Love Actually!

Audrey: Ik kies ook voor The Holiday.

Ik knik naar het scherm. *The Holiday* is eigenlijk ook wel een van mijn favoriete kerstfilms.

Milan: Heb je al zin in zaterdag?

O shit! Ik moet nog een heel plan maken om zaterdag zo nonchalant mogelijk te laten verlopen. Hoe ga ik mijn vriendinnen uitleggen dat ik, Gaia, die nog nooit iets buiten de deur heeft gedaan als het niet met school te maken had, naar Club Gold wil? Een club waar iedereen jurkjes en tiencentimeterhoge hakken draagt en eruitziet als een Victoria's Secret-model? Ik heb niet eens jurkjes die in aanmerking komen voor dit soort gelegenheden. En mijn hoogste hakken zijn vijf centimeter. Ik moet absoluut shoppen voor zaterdag!

Gelukkig heb ik nog een paar dagen de tijd. Vanavond zal ik

erover beginnen. Eerst de rendierkoekjes voor vanavond maken. Ik ben echt geen keukenprinses, maar dit recept uit *Tanya Bakes* is zo makkelijk dat zelfs ik het kan. Verder heb ik voor M&M's gezorgd en veel popcorn.

O ja, ik zou bijna vergeten dat ik Milan nog iets terug moet sturen.

Ik: Kan niet wachten :)

Ik begin om mezelf te lachen. Ben ik dit echt? Ben ik nu serieus aan het flirten? Want dit is flirten, toch? Wanneer ik hem zaterdag in het echt ontmoet heeft hij zo door dat ik heel anders ben dan hij nu denkt. Misschien was de tip van mijn moeder om altijd jezelf te zijn toch wel een goed idee.

Mijn ouders zijn bij vrienden, dus we kunnen de film lekker in de woonkamer kijken. Op de bank gekropen, ieder met zijn eigen dekentje, kijken we *The Holiday*, terwijl de open haard knispert.

‘Jack Black is écht een lekker ding,’ zegt Femke.

Audrey knikt beamend en zegt dat ze zeker voor hem zou vallen.

‘Ik vind Jude Law veel leuker,’ vindt Pia. ‘Ik bedoel die ogen! Kijk dan! En die kuiltjes in zijn wangen, die lach... Hij is zó knap!’

Ik moet meteen aan Milan denken. Wacht maar tot ze hem zien. Jude Law is er niks bij.

Opeens bekruipt me het gevoel dat Milan misschien helemaal niet bestaat. Zou hij niet gewoon een catfish zijn? Het is eigenlijk ook wel te mooi om waar te zijn, hè?

‘Gaia,’ roept Audrey. ‘Aarde aan mevrouw Gaia.’

Het duurt even voor ik doorheb dat ze met haar handen voor mijn gezicht zit te zwaaien en me roept.

‘Waar was jij met je gedachten?’ vraagt Pia lachend wanneer ik eindelijk opkijk. ‘Zeker bij Jude Law.’ Nu lachen ze alle drie samenzweerderig. ‘Ik wist het wel, je vindt hem ook leuk. Nou, geeft niet hoor, dan delen we hem wel.’

Blazend knik ik naar mijn vriendinnen. ‘Ja, hoe kun je hem nou niet leuk vinden?’ Maar wanneer ik mijn hoofd weer naar de tv draai vliegen mijn gedachten meteen terug naar Milan. Hoe kom ik erachter of hij echt is?

‘Meiden,’ begin ik zachtjes terwijl ik de film op pauze zet.

‘O, dit is net zo’n leuk stuk!’ roept Femke gefrustreerd uit.

Ik kijk haar schuld bewust aan. ‘Sorry, maar ik wil iets met jullie bespreken.’

‘Kan het niet wachten tot na de film?’ vraagt Audrey. ‘Het leukste stuk met Jack komt zo.’

‘Ik heb een jongen ontmoet,’ gooi ik er ineens uit. Ik ben niet verbaasd dat ze alle drie meteen stil zijn en Jack Black naar de achtergrond verdwijnt. Hun interesse is gewekt.

Ze staren me stilzwijgend met grote ogen aan. Tot Femke de stilte verbreekt. ‘Wat, Gaia, waar? Hoe? Vertel!’

‘Hoe ziet hij eruit?’ vraagt Pia erachteraan.

‘En heeft hij misschien een leuke broer?’ Audrey geeft me een knipoog en gooit haar kussen naar mijn hoofd. ‘Waarom heb je dit voor ons verborgen gehouden? We hebben je gisteravond nog gezien.’

Pia knikt. ‘Waarom heb je toen niks gezegd? Hoelang ken je hem al?’

Inmiddels praten ze door elkaar heen en vragen ze om een foto, zijn naam, zijn leeftijd, wat zijn hobby’s zijn terwijl ik zelf nog geen woord heb kunnen zeggen.

‘Oké, oké, als jullie even stil zijn zal ik jullie alles vertellen.’ Alle drie de monden veranderen in een dichte streep. ‘Ik heb hem technisch gezien nog niet ontmoét, ik ken hem via...’ Ik bijt op mijn lip. ‘Ik heb hem leren kennen op Tinder en hij he —’

‘Je hebt hem nog niet ontmoet?’ vraagt Audrey meteen.

‘En hij heet dus Milan,’ ga ik verder, ‘en we hebben zaterdag onze eerste date.’

Femke verslikt zich in haar drinken en kijkt me glimlachend aan. ‘Je hebt een date? Je spreekt zaterdag met hem af? Wat tof!’

Ik knik, Audrey en Pia knikken en we worden allemaal erg enthousiast. Totdat...

‘Er is alleen één probleem.’ Afwachtend kijken ze me aan. ‘Hij denkt dat er een groot feest is in Club Gold, dat ik daar ben met vrienden en dat ik daar vaker kom, wat betekent dat het barpersoneel mij moet kennen en...’

‘Rustig aan, Gaia.’ Femke kijkt me indringend aan. ‘Je bedoelt dus dat hij denkt dat je eigenlijk heel iemand anders bent en dat je nu onze hulp nodig hebt om je date door te kunnen laten gaan. Toch?’

Ik knik voorzichtig.

‘Tuurlijk helpen we je!’ roept ze er meteen achteraan.

Audrey en Pia roepen dingen als ‘duh!’ en ‘daar heb je ons voor’ en ik kan niet vertellen hoe mega opgelucht ik ben.

‘Wacht, Club Gold zei je?’ vraagt Pia. Ik knik. ‘Dan moeten we shoppen. En dan bedoel ik serieus shoppen!’ Ik knik nog wat heftiger. Dat moeten we inderdaad.

‘Jsthee?’ herhaalt de barman met een opgetrokken wenkbrauw.

‘W-water is ook goed,’ antwoord ik onhandig.

Hij schudt zijn hoofd, maar schenkt wel vier keer een ijsthee in en zet ze op de bar neer, op bierviltjes met Rudolph erop. ‘Dat is dan twintig euro.’

‘Pardon?’ roept Femke uit. ‘Wat zit erin, goudstaven of zo?’

De barman houdt zijn hand naar voren en kijkt haar zwijgend maar dwingend aan.

We lopen door de drukke zaal en bewonderen de mooie kerstversiering. Guirlandes aan de muren, met rode kerstballen erin, gouden ballonnen in elke hoek, een gigantische kerstboom en een echte kerstman bij wie je op schoot mag. Niet dat iemand dat doet, iedereen loopt hem straal voorbij. Ook worden er veel kerstnummers gedraaid.

Ik schuif mijn jurkje iets naar beneden en probeer charmant op mijn hoge hakken te lopen.

‘Blijf nou van je jurkje af,’ fluistert Audrey. ‘Het zit goed, echt.’

Ik schud mijn hoofd en probeer het nog iets verder naar beneden te trekken. ‘Ik voel me niet op mijn gemak.’ Ik zucht. ‘Had ik maar een lange rok uitgekozen. Die ene rok die de paspop aanhad. Ik weet zeker da –’

‘Je wilde er toch sexy uitzien?’ Pia geeft me een knipoog. ‘Heb je al in de spiegel gekeken? Het jurkje staat je echt geweldig en die hakken ook. Niemand die merkt dat je nog nooit zulke stelten aan hebt gehad.’ Ze tuurt om zich heen. ‘Heb je Milan al gezien?’

‘We zijn net binnen en we zijn nog lang niet overal geweest. Misschien moeten we een rondje lopen.’

Wanneer we voor de tweede keer langs de kerstman lopen en weer bijna bij de bar zijn, weet ik zeker dat Milan er nog niet is. Ik pak mijn mobieltje uit mijn tas en wil hem een berichtje sturen, maar voordat ik dat kan doen pakt Femke mijn telefoon af.

‘Niet doen.’ Ze kijkt me streng aan. ‘Straks denkt hij nog dat je op hem staat te wachten.’

‘Maar ik wacht toch ook op hem?’ vraag ik verward.

Pia slaat een arm om me heen. ‘Maar dat hoeft hij toch niet te weten? Je bent hier gewoon met je vriendinnen een feestje aan het vieren in Club Gold en als hij ook langs wil komen is dat prima.’

‘En komt hij niet,’ valt Audrey haar bij, ‘dan is dat ook prima.’

Nee, helemaal niet. Dat is niet prima. Het is toch een date? ‘We hebben afgesproken.’

‘Dan is hij vast al onderweg,’ verzekert Pia me. ‘Kom.’ Ze trekt me mee naar de bar en bestelt vier wijn. ‘Hier,’ zegt ze wanneer ze mij een glas overhandigt, ‘kun je een beetje ontspannen. Kom je straks misschien ook wat lossier over als je indruk moet maken op Milan.’

Pia had gelijk. Door de wijn voel ik me inderdaad wat lossier. Tenminste, pas na het tweede glas. We lachen en dansen op ‘All I Want for Christmas’ van Mariah Carey, liedjes van Wham, ‘Mistletoe’ van Justin Bieber en even vergeet ik dat deze hele avond in scène is gezet voor mijn date met Milan. Pas wanneer ik voel dat iemand naar me staat te kijken komt dat besef terug. In een reflex pak ik mijn mobieltje. Misschien is er wel wat gebeurd. Maar de ogen die naar mij staren trekken mijn blik weg van het scherm, waarop overigens niks te vinden is van een berichtje.

Dan zie ik ze. Groen. Zo groen als een bos. Glinsterend, glanzend en o... zo... mooi. Hij knijpt zijn ogen een beetje dicht alsof hij moet focussen en glimlacht dan naar me. Oh my Santa, in het echt lijkt hij nog veel meer op *Flynn Rider* uit Rapunzel. Wat een lekker ding!

Ademloos staar ik terug en ik merk nauwelijks dat Pia, Femke en Audrey mijn blik volgen. Hun ogen blijven ook hangen op... Laat maar. Woorden schieten gewoon tekort.

‘Hij komt naar ons toe,’ fluistert Femke terwijl ze veel te hard in mijn arm knijpt.

Nee, hij komt niet naar ons toe, hij komt naar mij toe. En wan-

neer de rest dat ook doorheeft happen ze gezamenlijk naar adem.

‘Is dat Milan?’ mimet Femke met grote ogen.

Mijn keel zit dicht, vastgelijmd. Ik probeer te slikken, maar het blijft ergens halverwege hangen. Tussendoor probeer ik bevestigend te knikken. Ik had zijn foto expres niet laten zien omdat ik bang was dat ze ook zouden denken dat hij een catfish zou zijn. In eerste instantie dacht ik dat ook, tot hij mijn nummer vroeg om verder te gaan op WhatsApp. Sindsdien zitten we uren te appen met elkaar. Na een paar uur had ik het gevoel dat ik precies wist wie Milan was. Een beetje zoals in mijn droom, alleen deze keer was het echt. Tot aan vanmiddag hebben we bijna continu contact gehad. Toch was ik vanavond enorm zenuwachtig en twijfelde ik de hele tijd of het niet om een weddenschap ging en hij uiteindelijk helemaal niet zou komen.

Ik adem diep in en glimlach tijdens mijn uitademing. Dat doe ik ook altijd op foto’s. Geleerd van *Holland’s Next Top Model*. Hij pakt mijn hand en geeft er – serieus, ik verzin dit niet – een korte kus op voordat hij mij weer aankijkt en terug glimlacht.

Iedereen om ons heen lijkt te verdwijnen. Alleen wij twee, met ‘Driving Home for Christmas’ zachtjes op de achtergrond. Alsof we in een gigantische luchtbel zijn gestapt, waar verder niemand in kan komen.

‘Ga je nog iets zeggen?’ fluistert Audrey vragend in mijn oor.

De luchtbel spat uit elkaar. ‘H-hoi.’ Ik steek mijn hand vooruit en wacht tot hij die van mij schudt. Hij lacht – echt, met die lach kan hij miljoenen verdienen – en schudt zijn hoofd.

‘We kennen elkaar toch? Kom hier, gekkie.’ Hij knuffelt me. Zijn armen. Om mij heen. W-wat gebeurt er?

Ik help mezelf herinneren dat ik moet blijven ademen en kijk even naar mijn vriendinnen, nu Milan dat niet kan zien. Alsof ze het zo hebben afgesproken steken ze alle drie hun duimen naar me op en ik giechel.

O god, Milan kan hen natuurlijk wel zien.

Snel laat ik hem los en kijk hem een beetje beschaamd aan. Zo los heeft de wijn me toch ook weer niet gemaakt. Ik voel net zoveel zenuwen door mijn lijf gaan als die keer dat ik in een kabelbaan over de Rijn zat. En dat terwijl ik vreselijke hoogtevrees heb.

Ik lieg. Ik ben nu nog zenuwachtiger. Mijn handen zweten inmiddels zo erg dat ik blij ben dat hij voor een omhelzing koos.

Maar wat nu? Wat is de volgende stap?

‘Willen jullie iets drinken?’ Blijkbaar kan hij gedachtenlezen, want dat is precies wat ik wilde vragen, bij gebrek aan... ehm, nou ja, hersenen of zo. Kom op, Gaia, je hebt die jongen urenlang gesproken. Je weet dat hij gek is op kitesurfen, dat hij een oudere broer heeft, Lenny, en een jonger zusje, Sasha, en dat hij een fotografieopleiding doet en in de weekenden zijn oom helpt die een eigen autogarage heeft. Hij houdt van pindakaas met hagelslag, eet zijn ei het liefst hardgekookt en is verslaafd aan macarons, ook al is dat volgens hem een meidending. En toen hij vijf was, is hij zo hard uit een boom gevallen dat hij een klaplong had.

Mijn hersenen beginnen eindelijk hun werk te doen en ik weet normaal te reageren. Dit is Milan. Ik ken hem. Ik kan dit!

Vanaf dat moment gaat het allemaal vanzelf en praten we net zo makkelijk als de afgelopen dagen. Pia en Audrey zijn ergens anders gaan staan en Femke staat zelf ook met een jongen te praten.

‘Ik ben echt heel blij dat ik je eindelijk ontmoet heb, Gaia.’ Hij houdt mijn handen vast en kijkt om zich heen. Wanneer hij mij weer aankijkt staat hij ineens wat dichterbij. Soort van dansend en lopend tegelijk, terwijl hij nog steeds mijn handen vastheeft, voert hij me naar het midden van de zaal en wijst naar boven. Een mistletoe. Ja, daar zijn de zenuwen weer. Ik was net gewend aan praten en lachen en misschien zelfs een beetje dansen en elkaars handen vasthouden, maar nu staan we onder een mistletoe? Ik slik.

‘Eh, ja,’ begin ik, ‘ik vind het ook heel leuk om jou eindelijk te ontmoeten.’ Mijn ogen scannen de ruimte door. Waar zijn ze gebleven? Net stonden ze nog bij de bar.

Ik voel hoe zijn vingers langs mijn nek naar mijn kaak glijden en mijn kin iets omhoogduwen zodat ik hem recht aankijk.

‘Gaia, je hoeft niks te doen wat je niet wilt,’ fluistert hij tegen mijn lippen aan. ‘Ik vind je echt heel leuk.’ Voordat ik kan antwoorden doet hij een stap naar achteren en begint hij veel te snel te dansen voor het nummer dat gedraaid wordt. Hij maakt rare bewegingen en pas na een paar tellen begrijp ik dat hij het voor mij zo makkelijker probeert te maken. Gek dansen kan ik als de beste en ik doe enthousiast met hem mee.

Stiekem ben ik wel blij als we onder de mistletoe weg zijn. Ik wil echt wel, hoor, maar misschien moet ik hem dan iets langer kennen. Je eerste zoen kun je tenslotte niet overdoen.

Na Club Gold spreek ik hem elke dag in elke pauze die ik zo'n beetje kan vinden. Het mag dan wel kerstvakantie zijn, maar ik heb mijn zus beloofd haar te helpen met de voorbereidingen voor het feest en dat is al over een paar dagen.

Vanmiddag zie ik hem weer. Hij heeft een hele dag gepland voor ons en ik heb geen idee wat we gaan doen.

Mijn vriendinnen zeggen dat ik hem deze keer echt moet zoenen. Ik vind dat het niet het belangrijkste in de wereld is en ik heb niet het gevoel dat ik iets mis, maar ik weet dat ik Milan niet aan het lijntje kan houden. Niet dat ik dat bewust doe, ik ben hem echt heel leuk gaan vinden en niet alleen als date voor het kerstfeest. Ik ben gewoon bang dat ik iets verkeerd zal doen. Hoewel dat niet mogelijk is volgens Audrey. Volgens haar heeft hij vast al honderden meiden gezoend en kan hij het me zo leren. Niet dat dat idee erg behulpzaam is...

'Mam, ik ga!' roep ik naar boven. Ik pak mijn tas en stop mijn mobieltje erin. Sjaal, muts, handschoenen – check. Ik hoor mijn moeder nog 'veel plezier!' roepen en wil de deur uit lopen, als ik haar voor de deur zie zitten.

'Grazia?' vraag ik zachtjes. Ik hurk naast haar op de koude stoep en til haar kin op, zodat ze me aan kan kijken. 'Wat is er gebeurd?'

Ze schudt haar hoofd en zegt dat ze me er niet mee lastig wil vallen en staat op.

'Er is duidelijk iets aan de hand.' Ik hou haar schouder vast en gebaar dat ze mee moet komen naar binnen.

'Nee Gaia, laat maar,' zegt ze, 'jij hebt een afspraak. Je komt nog te laat.'

‘Maar jij bent mijn zus en je zit ergens mee. Dat is belangrijker.’
Ze glimlacht en zucht tegelijkertijd. ‘Heb je tien minuten voor je zus?’

‘Tuurlijk.’ We lopen terug naar binnen en gaan op de bank zitten. Tussendoor app ik Milan om door te geven dat ik wat later ben.

‘En nu?’ vraag ik wanneer ze alles heeft verteld. ‘Ga je nog steeds met hem trouwen?’

Grazia wrijft over haar licht bollende buikje en veegt een traan van haar wang. ‘Wat moet ik anders?’ Ze kijkt me kort aan en staart dan weer naar haar knieën. ‘Ik hou van hem. Hij is de vader van ons kind. Het kerstfeest is al over een paar dagen en dat heeft hem zoveel geld gekost. Ik –’

‘Dat feest kan toch niet de reden zijn dat je bij hem blijft?’ onderbreek ik haar.

Ze schudt haar hoofd. ‘Voor mij niet, nee. Maar er komen ook collega’s, directeuren, partners... En hij wil volgend jaar zelf partner worden.’

‘Maar dat is nog steeds geen excuus voor het feit dat hij vreemdgaat. Nu zelfs de hele tijd met één persoon in plaats van het hele volleybalteam... Sorry,’ zeg ik er meteen achteraan als ze me gekwetst aankijkt. Opnieuw voel ik me de grote zus die de jongste advies geeft. Ik ben er goed in zolang het niet om mezelf gaat. ‘Wat is die jongen eigenlijk van plan?’ vraag ik haar verbluft. ‘Waar bedreigt hij Rick mee?’

Grazia kucht en pakt een envelop uit haar tas. Op de korrelige foto die ze eruit haalt is de zijkant van Ricks gezicht goed herkenbaar. Hij heeft een lange jas aan – ik heb hem nog nooit in een lange jas gezien – en kijkt vluchtig om zich heen, duidelijk bang dat iemand het ontdekt. Wat ook gebeurd is. Naast hem loopt een blond meisje, ze lijkt jong. Mijn leeftijd ongeveer. Ze staan voor een ingang van een klein gebouw. KLINIEK MIFEGYN staat boven aan de gevel.

‘Wat is dat voor kliniek?’ vraag ik.

‘Een abortuskliniek,’ antwoordt ze in een zucht. Ze draait de foto om en laat de korte tekst zien die erop staat.

‘Er zijn nog meer berichten binnengekomen,’ gaat Grazia verder. ‘Het is de vriend van dat meisje, dat moet wel. Hij is er vast achter gekomen dat zij met Rick... vreemdgaat.’ Ze slikt.

‘Misschien passen ze wel beter bij elkaar. Ze zijn allebei overspelig,’ mompelt ik, maar wanneer ik haar blik zie hou ik verder mijn mond. Pijnlijk onderwerp, ik snap het ook wel. ‘Maar wat wil die jongen hiermee bereiken?’

De foto gaat weer in de envelop en in haar tas. Ze staat op. ‘Ik weet het niet.’

Ik volg haar voorbeeld en sta ook op. ‘Maar wil hij Rick iets aandoen? Heeft hij hem echt bedreigd of alleen foto’s gestuurd met het woord “moordenaar” erop?’

‘Meerdere briefjes, post-it’s, foto’s van dode katten...’

‘Is Ricks kat...?’ Ik kijk haar met ingehouden adem aan.

Gelukkig schudt ze haar hoofd. ‘Het zijn waarschijnlijk foto’s die hij online heeft gevonden. Pluisje is oké. Maar Rick wordt ook achtervolgd. De ene keer met een auto, de andere keer lopend. En iedere keer maakt diegene foto’s van Rick. Met of zonder dat meisje.’

‘Ik denk dat hij Rick gewoon bang wil maken, zodat hij uiteindelijk afstand neemt van haar.’

Ze knikt en glimlacht voorzichtig. ‘Ja, laten we hopen dat dat het is.’

Ik blaas een wolkje uit en wrijf in mijn handen. Ook al heb ik handschoenen aan, als je een tijdje stilstaat is het toch behoorlijk koud. Ik kijk of ik Milan al aan zie komen, maar de winkelstraat blijft leeg. Best gek dat het overal zo rustig is terwijl het nog kerstvakantie is. De winkelstraten zouden nu zo druk moeten zijn dat je geluk hebt als je nog vooruit weet te komen, maar het is uitgestorven.

Mijn tas trilt.

Milan: Ik zit binnen :)

Ik kijk op van mijn scherm en tuur door het raam heen. Wanneer ik hem zie zwaai ik enthousiast en ik loop meteen naar binnen.

‘Sta ik voor niks al die tijd in de kou,’ zeg ik bibberend wanneer ik bij de tafel aankom.

Hij staat op en schuift de stoel voor me naar achteren, met om de leuning een rode hoes met een kerstmuts als uiteinde. Milan drukt een kus op mijn voorhoofd en gaat naast me zitten.

‘Sorry, ik had het niet door. Anders had ik je natuurlijk al veel eerder naar binnen gehaald. Wat wil je drinken?’

Ik denk aan de droom die ik pasgeleden had. ‘Warme chocolmel,’ antwoord ik meteen, waarop hij vraagt: ‘Met slagroom?’

‘Moet je dat nog vragen?’ Ik lach. Precies zoals mijn droom. ‘Wat heb je allemaal gepland voor vandaag?’

Hij houdt zijn handen omhoog en kijkt me met een uitdagende blik aan. Ik hou van die blik. Elke barista in deze zaak zou er letterlijk voor vallen. Gelukkig is die blik alleen voor mij bedoeld.

‘Dat ga ik je natuurlijk nog niet vertellen, anders is het geen verassing meer.’

Als we onze chocomel op hebben rekt hij af.

‘Tijd voor de volgende locatie.’

Ik knik enthousiast. Ook al heb ik geen idee waar we naartoe gaan, ik heb er zin in. Met kerst is alles leuk. Nou ja, dat Rick bedreigd wordt is niet leuk. En dat mijn zus bij hem blijft omdat ze eigenlijk niet weet wat ze anders moet doen is nog veel erger.

‘Klaar?’ onderbreekt Milan mijn gedachten terwijl hij een grote picknickmand onder de tafel vandaan haalt.

‘Klaar.’

Alle bomen in het park zijn verlicht en als we nog een stukje verder lopen komen we bij een schaatsbaan aan. Gaan we schaatsen?

Milan legt een zeil op het gras en daaroverheen een kleed. We gaan naast een verlichte boom zitten en kijken zo op de schaatsbaan. Dit is nog veel beter dan schaatsen.

Uit de picknickmand komen dekens, die ik meteen over ons heen drapeer, en een thermoskan gevuld met warme chocomel. Ik kijk hem glunderend aan.

‘Hoe heb je...?’

‘De barista lief aangekeken,’ antwoordt hij.

Dat geloof ik graag.

Hij pakt ook nog slagroom uit de picknickmand en twee mokken. Milan heeft echt overal aan gedacht.

‘Deze dag kan niet beter,’ zeg ik nadat ik een slok van mijn chocomel heb genomen. Ik duw tegen hem aan en hij doet zijn arm om me heen.

‘Kan inderdaad niet beter.’ Hij kijkt me met een glimlach aan en kijkt dan weer naar de schaatsbaan.

Ik zet mijn mok neer en draai zonder na te denken zijn gezicht naar me terug. ‘Of misschien wel.’ Ik heb geen idee wat ik aan het doen ben... Of, nou ja, ik weet natuurlijk wel ongeveer wat ik doe, maar ik voel me ineens zo zelfverzekerd.

Wanneer onze lippen elkaar raken lijkt het alsof de klok twaalf uur heeft geslagen tijdens de jaarwisseling. Het vuurwerk, rotjes en alles wat met oud en nieuw te maken heeft verdrijven de vlin-ders uit mijn maag – of welke plek in mijn buik dan ook. Jackpot. Bingo.

Ook al ontbreekt de mistletoe en zitten we buiten in de kou, ik heb me nooit gelukkiger gevoeld dan op dit moment.

Audrey had gelijk, wat dit betreft kun je weinig fout doen, en Milan weet precies wat hij doet.

Verlegen bijt ik op mijn lip terwijl Milan mij mijn chocomel weer aangeeft. Terwijl mijn hart nog op volle toeren klopt drinken we onze inmiddels koude chocomel op en kijken stilzwijgend naar de schaatsende menigte. Vooral veel vrolijke kinderen en een paar tieners die achtjes schaatsen. Ik leg mijn hoofd tegen zijn schouder. Zo zou ik wel de rest van mijn leven kunnen blijven zitten.

‘Hoe gaat het met de voorbereidingen voor het kerstfeest?’ vraagt hij, de stilte doorbrekend.

‘Bijna klaar,’ antwoord ik met een lichte trilling in mijn stem. Blijkbaar ben ik toch iets zenuwachtiger dan ik dacht. Ik schud de zenuwen mentaal weg en glimlach. ‘Het wordt echt heel bijzonder.’

‘Kun je al iets verklappen?’

Ik trek de deken iets verder over me heen. ‘Je zal moeten wachten tot het feest. Net als alle andere gasten.’

Wat zal iedereen verrast opkijken wanneer ze Milan zien. Mijn kerstdate. Mijn match. Mijn Milan.

Grazia: Je bent wel wat eerder vanavond, hè?

Ik: Ja, ik ben er om zes uur

In de spiegel check ik nog een keer mijn zwarte jurk met kanten mouwen. Het lijfje is strak en vanaf de taille loopt hij wijd uit. Het jurkje stopt net boven mijn knie, eronder draag ik een wat dikkere panty, want ik ga lopend naar de locatie toe. Het sneeuwt vandaag zo erg dat auto's bijna niet kunnen rijden en openbaar vervoer zal nu wel erg druk zijn. Normaal is het tien minuten lopen, maar dat zal nu wel wat langer duren helaas, maar dan weet ik in ieder geval dat ik op tijd aankom. Hopelijk glijd ik niet uit en breek ik niets!

Ik: Hoe laat ben je bij mij? Grazia wil dat we er om zes uur zijn :)

Milan: Dan ben ik er om halfzes

Ik knik tevreden. Mooi, dan kunnen we meteen de deur uit.

De afgelopen dagen waren net één grote kerstdroom. Ik heb zo vaak met 'All I Want for Christmas' meegezongen en eindelijk heb ik iemand ontmoet tegen wie ik 'is you' kan zingen, zonder dat hij vreemd opkijkt.

Nou ja, zingen... ik playback. Zingen laat ik wel aan mensen over die het echt kunnen. Aan Milan bijvoorbeeld.

O, dat had ik nog niet verteld. Gistermiddag speelde hij gitaar voor me en toen dacht ik serieus: deze jongen kan gewoon niet perfecter zijn. Toen begon hij te zingen en dacht ik: oké, er zijn

grenzen, hoor. Milan kan echt alles. Net als goed zoenen, niet dat ik vergelijkingsmateriaal heb, maar als je jackpot-bingo-vuurwerk voelt moet het wel goed zijn.

‘Gaia, wij gaan alvast,’ roept mijn moeder van onder aan de trap. ‘We zien je daar.’

Mijn ouders hebben Milan nog niet ontmoet. Tot nu toe hebben we alles buiten de deur gedaan. De ene romantische date na de andere. We hebben dezelfde interesses, houden van dezelfde films, muziek en series en we zijn gek op winterpicknicken.

Mijn mobieltje braakt een geluid uit.

Femke: Veel plezier vanavond!

Ik glimlach en typ een dankjewel terug met een :) erachter.

Binnen een minuut volgen er ook berichtjes van Audrey en Pia in onze groepsapp.

Pia: Wat trek je aan?

Ik maak een foto van mijn outfit en krijg enthousiaste reacties. Ik hoop dat Milan de jurk ook mooi zal vinden.

‘Wauw, woont jouw zus in zo’n groot huis?’ vraagt Milan wanneer we de oprit op lopen.

We lopen langs de hoge, verlichte bomen en komen uit in de voortuin, waar een heel kerstdorp is gemaakt. Hier heb ik gisteren nog aan mee geholpen. De huisjes die in de sneeuw staan zijn een meter tachtig hoog en als je bukt zou je net de deurtjes door kunnen. Links staat een lantaarnpaal met daarnaast een man van steen die hem probeert aan te steken met een lucifer. De man heeft een hoge zwarte hoed op met een rode band eromheen en draagt een rode jas die aan de voorkant kort is en aan de achterkant lang uitloopt. Achter hem staat een kruiwagen gevuld met kersttakken en een vrouw die ernaar kijkt. Aan de rechterkant van de voordeur staan nog twee huisjes, waarvan een eruitziet als een winkeltje. Ernaast staat een rode brievenbus waar post uit puilt en in de nepsneeuw op de grond is te zien dat een hond sporen achter heeft gelaten.

‘Zullen we?’ Ik gebaar naar de voordeur. Milan blaast diep uit

en knikt. 'Je hoeft niet zenuwachtig te zijn hoor, ze vinden je vast net zo leuk als ik.'

Hij glimlacht naar me en geeft een kus op mijn neus. 'Oké, daar gaan we.'

We lopen de ontvangsthall binnen en ik zie Milan met grote ogen om zich heen kijken.

'Hoeveel geld heeft jouw zus precies?'

Ik schud mijn hoofd. 'Het is allemaal van Rick, haar verloofde. Ik zal je straks aan hem voorstellen.' Ik draai me naar hem toe. 'En aan de rest natuurlijk.'

'Wat doet hij voor werk?' vraagt hij, nog steeds verbluft om zich heen kijkend.

'Hij is advocaat en binnenkort waarschijnlijk zelfs partner, maar dit huis heeft hij van zijn grootouders geërfd.'

We zijn aangekomen bij de garderobe en het meisje neemt onze jassen aan.

'Door de deur rechts kom je in de doolhof,' zegt ze, 'als je die eenmaal bent ontsnapt kom je in de grote zaal. Jullie hebben een uur tot het feest begint. Ik wens jullie veel succes en een fijne avond!'

Ik knik, dat wist ik natuurlijk allemaal allang.

'Komen je vriendinnen vanavond ook?' vraagt Milan terwijl we naar de deur lopen.

'Die zijn niet uitgenodigd.' Ik trek een gezicht. 'Daar waren ze niet zo blij mee, want ze weten dat dit het feest van het jaar wordt.'

Milan glimlacht en haakt zijn arm door mijn arm. 'Dan vind ik het helemaal een eer dat ik het wel mee mag maken.'

Zijn groene ogen lijken vol te zitten met kleine glinsteringen, waar ik naar moet blijven staren. Ik zucht gelukzalig.

'Ben je klaar voor de doolhof?'

Hij knikt. 'Laat maar zien wat jullie de afgelopen week gedaan hebben.'

'O wacht,' zeg ik wanneer ik een piepje uit mijn tas hoor komen.

Grazia: Blijkbaar komt hij vanavond. Kijk goed om je heen of je iets verdachts ziet en laat het me meteen weten, oké?

Ik frons mijn wenkbrauwen.

Ik: Bedoel je die jongen? Van die berichtjes? Hoe weet hij nou dat er een feest is?

Grazia: Dat weet de halve stad, geloof ik... Hou me aub op de hoogte, ik heb er een slecht gevoel bij. X

‘Is er iets aan de hand?’ vraagt Milan zachtjes.

‘Ehm... Nou ja... Het kan zijn dat er problemen komen.’ Ik vertel hem over de bedreigingen en dat hij vanavond blijkbaar hier komt en dat Grazia zich zorgen maakt.

‘Waarom staat er dan geen beveiliging voor de deur?’ vraagt Milan. ‘En een metaaldetector? Als inderdaad de halve stad van dit feest weet, zijn er misschien wel meer mensen die zomaar langs zullen komen. De voordeur staat voor iedereen open. Is dat sowieso niet gevaarlijk?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik ga er niet van uit dat die jongen echt iets geks gaat doen. Ik zou me niet al te veel zorgen maken.’

‘Weet je hoe hij eruitziet?’

Opnieuw schud ik mijn hoofd. Nee, ik heb eigenlijk geen idee. ‘Hoe moet je hem dan herkennen vanavond?’ vraagt hij nu.

Ik haal mijn schouders op. ‘We moeten gewoon maar letten op verdachte lichaamstaal. Iemand die hier niet op zijn plek is en veel om zich heen kijkt, denk ik.’

‘Kom, zullen we de doolhof in gaan? Als ik iets raars zie, ben jij de eerste die het hoort.’

Milan duwt de deur open en laat mij voorgaan. We lopen eerst een donker stuk door. Terwijl we de verlichte pijlen op de grond volgen, komen we in een gang met wel honderden lichtjes om ons heen als een verlichte tunnel. Ik blijf even staan om mijn hand op te houden. Een nat, wit vlokje. Yes, de sneeuwmachine werkt. Er volgen steeds meer vlokjes en we lopen door de tunnel en slaan vervolgens rechts af.

‘Zijn we nu weer buiten?’ vraagt Milan in de war.

‘Dit is een gedeelte van de tuin.’ De dikke laag sneeuw, een bos met versierde kerstbomen, cadeautjes eromheen... Het is precies zo geworden als we wilden: een Winter Wonderland.

Langs de kerstbomen komen we bij een priegel terecht dat zo uit *Gilmore Girls* lijkt te komen. Lichtjes kringelend om de pilaren,

mistletoe in het midden en rode strikjes om het af te maken.

Milan trekt me zachtjes mee naar het midden van het prieeltje, tot we onder de mistletoe staan. Ik kijk hem ademloos aan. ‘Volgens mij heb ik nog een kus van je tegoed.’

‘Heb je er niet genoeg gehad?’ Ik lach en hij trekt me naar zich toe.

‘Niet onder een mistletoe.’

Onze lippen vinden elkaar terwijl mijn handen langzaam om zijn gezicht glijden en ik langzaam weer op mijn roze wolk wegzweef.

Gekuch haalt me weer terug op aarde.

Ik open mijn ogen een beetje en kijk naar Milan, maar hij heeft zijn ogen nog steeds dicht.

‘Ahum.’

Nu openen we allebei onze ogen en kijken zoekend om ons heen.

‘Grazia!’ roep ik wanneer ik haar voor het prieeltje zie staan. ‘Milan, dit is mijn zus. Grazia, dit –’

‘Je moet nu met me meekomen,’ onderbreekt ze me. ‘Hoi, Milan.’ Ze schudt zijn hand en trekt me mee. ‘Ik heb je echt nu nodig.’

Ik draai me om naar Milan en kijk hem hulpeloos aan. ‘Sorry,’ mime ik.

Hij knijpt zachtjes in mijn hand en zegt: ‘Ga maar, ik red me wel. Volgens mij heb ik nog niet de hele doolhof gezien.’

Ik volg Grazia langs de kerstbomen terug naar de verlichte tunnel waar ze een deur opent die verstopt is voor de gasten. Een sluiproute waardoor je meteen in de grote zaal staat. Bij de bar staat Rick met een glas whisky in zijn rechterhand en een sigaar in de linker.

‘Gaia, wil je Rick alsjeblieft vertellen dat hij heel dom bezig is?’ begint Grazia zodra we bij hem staan.

‘Hoezo?’ Ik kijk van Grazia naar Rick. ‘Wat ga je doen dan?’

‘Die jongen,’ begint hij, ‘is onderweg hiernaartoe en hij wil me spreken. Onder vier ogen.’

Ik zucht. ‘En dat ben je ook serieus van plan?’

‘Zie je, Rick? Gaia vindt het ook een dom idee.’

‘Dat zeg ik niet,’ verbeter ik haar snel. ‘Misschien is het na een goed gesprek wel voorbij en –’

Grazia pakt mijn arm en draait me naar zich toe. Haar ogen

staan angstig. ‘Er is iets wat je nog niet weet.’ Ze haalt haar mobiel-tje uit haar clutch en laat een berichtje zien.

Anoniem: Als je vanavond niet betaalt zal jouw kind ook nooit het daglicht zien

Met een ruk kijk ik op. ‘Hij bedreigt de baby?!’

‘En daarmee mij dus ook,’ zegt Grazia, nu met een trillende stem. Ze draait zich om naar Rick. ‘Ik wil niet dat je met hem gaat praten. Je mag me niet alleen laten. Niet vanavond.’

Ik knik. ‘Ze heeft gelijk. Wie weet wil hij jou wel gewoon weglokken, zodat hij Grazia en de baby iets aan kan doen.’ Ik sluit mijn ogen en denk na. ‘Je moet het feest afasten, de politie bellen en Grazia in veiligheid brengen.’

‘De eerste gasten lopen al in de doolhof,’ brengt Rick ertegen in. ‘Het is te laat en waarschijnlijk is hij er ook al. Ik heb geen keus.’

‘Oké,’ zeg ik na lang twijfelen, ‘heeft hij een specifieke plek genoemd?’

Rick schudt zijn hoofd. ‘Hij zei dat hij mij wel zou vinden in de doolhof.’

‘Hoe weet hij van de doolhof?’ vraag ik. ‘Dat stond niet vermeld op de uitnodiging.’

‘Die klootzak weet alles,’ antwoordt Grazia in zijn plaats.

Ik zit aan een tafeltje achter in de zaal en probeer Grazia rustig te houden door haar te zeggen dat alles goed komt. Dat het straks voorbij is en er echt niks met haar of de baby zal gebeuren.

‘Het is kerst,’ fluistert ze, ‘wie bedreigt er nou een zwangere vrouw met kerst?’

‘Een enorme idioot,’ fluister ik terug.

De zaal begint steeds voller te worden. De meeste gasten zijn al gearriveerd. Ik hou de mannen goed in de gaten, maar ze zijn bijna allemaal met een vrouw of met een groep. Die kleine man bij de bar, van wie de knoopjes van zijn overhemd ieder moment open kunnen springen, herken ik als de directeur van het advocatenkantoor waar Rick werkt. Zijn bulderende lach kan ik niet zomaar vergeten. Iets verderop staat een groepje mannen geamuseerd met elkaar te praten, ook collega’s van Rick.

Ik draai me weer om naar Grazia en bedenk dat Milan de dool-